

Αγαπάμε τα ζώα - Δεν τα λατρεύουμε - Δεν τα υιοθετούμε

/ [Γνώμες](#)

- Μυργιώτης Παναγιώτης, Μαθηματικός

Είναι γνωστό ότι ο Δημιουργός Θεός σε επτά ημέρες (χρονικά διαστήματα (που δεν ταυτίζονται με το ημερονύκτιο) δημιούργησε τον κόσμο. Την πρώτη ημέρα «είπεν ο Θεός “γενηθήτω φως” και εγένετο φως». Την τελευταία ημέρα της δημιουργίας ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατασκευάζοντας πηλό. Αυτή η λεπτομέρεια, κατά τους ερμηνευτές, δίνει ιδιαίτερη αξία στον άνθρωπο, που έχει τη δυνατότητα να γίνει «θεός κατά χάριν» και είναι προικισμένος με λογικό και, κυρίως, με την αθάνατη ψυχή. Ο άνθρωπος είναι το τελειότερο πλάσμα και τα άλλα δημιουργήματά Του έγιναν για να υπηρετούν τον άνθρωπο.

Ο άνθρωπος πορεύτηκε εις την μακραίωνα ιστορική πορεία του δεχόμενος ή αν θέλετε εκμεταλλευόμενος τις δυνατότητες ή υπηρεσίες των ζώων. Τα προστάτευε, τα αγαπούσε και έδειχνε ενδιαφέρον για την τροφή, την υγεία και καλυτέρευση της ζωής των. Με τη πάροδο του χρόνου τα ζώα έγιναν «συνεργάτες» και υπηρέτες του ανθρώπου. Εξημερώθηκαν και έγιναν, ένα μέρος αυτών, οικόσιτα. Συγχρόνως νέμονται και την βλάστηση της φύσης. Η πρόοδος

της κτηνιατρικής και της τεχνολογίας δημιούργησαν ράτσες ζώων πιο παραγωγικών εις το κρέας, εις την γαλακτοπαραγωγή κλπ.

Ο άνθρωπος, συναισθηματικό όν, αγαπά τα ζώα, όπως και τα υπόλοιπα δημιουργήματα του του Θεού. Έχουμε το φαινόμενο της φιλοζωίας, πράγμα υγιές. Μέχρι ενός σημείου τα πράγματα είναι φυσιολογικά. Μετά το όριο αυτό, τα πράγματα εκτρέπονται και ενίοτε φθάνουμε εις την υπερβολή. Αγαπάμε περισσότερο τα ζώα από τους συνανθρώπους μας. Λατρεύουμε τα ζώα και αγνοούμε τον συνάνθρωπο γείτονα, τον συγκάτοικο του διπλανού διαμερίσματος. Ακόμη βγάζουμε έξω από τα σπίτια μας παππούδες ή γιαγιάδες και το κενό το καλύπτουν τα ζώα συντροφιάς, όπως ονομάζονται και θα έλεγα όχι τυχαία, από κείνους που απεργάζονται τη διάλυση οικογενείας και κοινωνίας. Είπαμε αγάπη προς τα ζώα, όχι λατρεία. Τον Τριαδικό Άγιο Θεό λατρεύουμε και προσκυνάμε και όχι τα κτίσματά Του. Αυτό αποτελεί σύγχρονη ειδωλολατρία.

Περιορίζοντας τη ζωή και τη δράση ενός ζώου εις τα όρια ενός διαμερίσματος ή το πολύ εις τα όρια μιας μονοκατοικίας και επιβάλλοντάς του ένα τύπο ζωής ξένο προς τη φύση του, όταν εμείς προγραμματίζουμε τις «ανάγκες» ή τις εξόδους του φοβάμαι ότι το καταδυναστεύουμε. Το βάζουμε να κινείται εις τους δικούς μας ρυθμούς. Εις το δικό μας πρόγραμμα.

Τα ζώα της συντροφιάς σπάνε την μοναξιά μοναχικών ανθρώπων, διότι αισθάνονται ότι έχουν κάτι ζωντανό δίπλα τους το οποίο τους συντροφεύει. Εις την μοναξιά τους να πούνε μια λέξη εις το ζώο, αφού δεν έχουν άνθρωπο δίπλα τους. Μεγάλο, τεράστιο το ερώτημα γιατί να υπάρχουν άνθρωποι μοναχικοί ; Πολλά, ίσως, τα αίτια και πολλές οι απαντήσεις. Δεν είναι του παρόντος κειμένου.

Ο άνθρωπος της σύγχρονης εποχής με την ραγδαία πρόοδο της τεχνολογίας, τον εγωισμό, την υπερηφάνεια έγινε απόμακρος του Θεού και των συνανθρώπων του και του στρέψανε το ενδιαφέρον του εις την αρρωστημένη φιλοζωία, Ο γράφων μεγάλωσε σε περιβάλλον με ζώα, τα αγαπούσε και τα αγαπά. Δεν τα λατρεύει. Λατρεύει τον Δημιουργό και Σωτήρα του τον Ιησού Χριστό.

Θεωρώ και είναι αρρωστημένη ζωοφιλία να καθίσταται αποκλειστικός κληρονόμος περιουσίας ο σκύλος ή γάτα μας και να ονομάζομε παιδιά τα ζώα του διαμερίσματος. Σύλλογοι και φορείς καλούν τους συμπολίτες μας να υιοθετήσουν ένα ζώο, ένα σκύλο ή μια γάτα. Η ελληνική γλώσσα είναι πλούσια και πάρα πολύ σαφής. Ας ανοίξουμε ένα λεξικό, ας αναλύσουμε την λέξη υιοθεσία, υπάρχει κάπου η υπόνοια της εννοίας ζώο; Η απάντηση είναι πως όχι. Υιοθεσία είναι η (νομική διαδικασία) να αποκτήσει μια άτεκνη οικογένεια παιδί από μια άλλη και το παιδί αποκτά όλα τα δικαιώματα ως τέκνο της νέας του οικογενείας. Οι θετοί γονείς

έχουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του γεννήτορος γονιού. Το ίδιο ισχύει και για το παιδί.

Αγαπητοί μου, αγαπάμε τα ζώα ως κτίσματα του Θεού, δεν τα λατρεύουμε και δεν τα έχουμε παιδιά μας. Ο όρος είναι, λίαν επιεικώς, αδόκιμος και η πλούσια γλώσσα μας με τη δυνατότητα δημιουργίας όρων και λέξεων θα δώσει λύση εις το πρόβλημα της ονοματολογίας.